

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

ΧΕΝΡΙ Α. ΓΚΙΡΟΥ*

Να φτιάξουμε ένα νέο πολιτικό τοπίο με όραμα δημοκρατίας



ΚΑΘΩΣ ο υπερ-τυφώνας Σάντι σαρώνει την ανατολική ακτή των Ηνωμένων Πολιτειών, υπάρχει μεγάλη ανησυχία στον Τύπο γενικά για

το πώς θα επηρεάσει αυτό το συμβάν της Μπέρτας Φύσας τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές. Το υπονοούμενο είναι ότι μια φυσική καταστροφή μπορεί να υπονομεύσει την εκλογική διαδικασία και να στρεβλώσει αυτό που για πολλούς αποτελεί την πιο σημαντική έκφραση της δημοκρατίας στην αμερικανική πολιτική.

Δυστυχώς, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι επερχόμενες εκλογές έχουν πολύ λιγότερο να κάνουν με τις συνέπειες μιας φυσικής καταστροφής από ό,τι με αυτές μιας σοβαρής πολιτικής κρίσης. Η εξίσωση της εκλογικής διαδικασίας με τη δημοκρατία βασίζεται σε δύο λανθασμένες υποθέσεις.

Η πρώτη είναι ότι τέτοιου είδους εκλογές προσφέρουν μια πραγματικά επιλογή για το αμερικανικό κοινό. Τίποτα δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την αλήθεια.

Η μια επιλογή είναι ο Μιτ Ρόμνεϊ, ο άνθρωπος που βρίσκεται στην κεφαλή ενός Ρεπουμπλικανικού Κόμματος που ελέγχεται σε μεγάλο βαθμό από εξτρεμιστές που περιλαμβάνουν υπερ-συντηρητικούς υποστηρικτές του φρονταμενταλισμού της αγοράς και φανατικούς ζηλωτές μαζί με ένα μείγμα από δεξιοίς δισεκατομμυριούχους, οι οποίοι είναι αποφασισμένοι να καταστρέψουν κάθε ίχνος του κράτους πρόνοιας ενώ καταστέλλουν τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων και θεσπίζουν νόμους για να εμποδίσουν τους φτωχούς και τις μειονότητες από το να ασκήσουν το δικαίωμα ψήφου.

Η άλλη είναι ο Μπαράκ Ομπάμα, ένας συντηρητικός κεντρώος που έχει διαπραγματευθεί επανειλημμένως τις φιλελεύθερες πολιτικές του γύρω από τα εσωτερικά θέματα, ενώ νομιμοποιεί μια σειρά από πολιτικές σε διεθνές και εθνικό επίπεδο που τεμαχίζουν τις πολιτικές ελευθερίες, επεκτείνουν το μόνιμο «κράτος πολέμου» των ΗΠΑ, και μεγαλώνουν το

χέρι του κράτους επιφυλακής και τιμωρίας. Η δεύτερη υπόθεση που υπονομεύει την εκλογική διαδικασία και τις επερχόμενες εκλογές ως την υψηλότερη έκφραση της αμερικανικής δημοκρατίας είναι ότι η διαδικασία ελέγχεται πλέον εντελώς, και έχει διαφθαρεί ολοκληρωτικά, από την εξουσία του μεγάλου χρήματος. Υπό αυτές τις

Το αμερικανικό κοινό έχει ανάγκη από έναν νέο διάλογο για τη δημοκρατία, την ισότητα και την ανακατανομή του πλούτου και της ισχύος

συνθήκες, η πολιτική καταλήγει σε μια παθολογία καθώς εκείνοι που είναι σε θέση να κυριαρχούν στην πολιτική και στη χώρα της πολιτικής το επιτυγχάνουν αυτό σε μεγάλο βαθμό λόγω του δυσανάλογου πλούτου της χώρας που κατέχουν και των οφελών που αποκομίζουν από τη συστηματική αναπαραγωγή μιας άδικης κοινωνικής τάξης.

Με άλλα λόγια, η εκλογική πολιτική είναι στυμμένη και κάθε έννοια της φιλελεύθερης πολιτικής που είναι πρόθυμη να επενδύσει σε μια τέτοια τελετουργική πομπή συνεισφέρει στην τρέχουσα δυσλειτουργική φύση της αμερικανικής κοινωνίας, ενώ ενισχύει τη βαθιά αποτυχία της πολιτικής φαντασίας.

Το θέμα δεν είναι πλέον πώς να δουλέψουμε μέσα στο ισχύον εκλογικό σύστημα, αλλά πώς να το αποσυναρμολογήσουμε και να κατασκευάσουμε ένα νέο πολιτικό τοπίο και ένα όραμα δημοκρατίας στο οποίο οι άνθρωποι μπορούν να αναγνωρίσουν τους εαυτούς τους, ένα όραμα που ενώνεται με τις επιθυμίες του αμερικανικού κοινού, τα όνειρά του και τις ελπίδες του.

Το αμερικανικό κοινό έχει ανάγκη από έναν νέο διάλογο για τη δημοκρατία, την ισότητα και την ανακατανομή του πλούτου και της ισχύος. Και εμείς πρέπει να διερευνάσουμε τους τρόπους με τους οποίους ένας τέτοιος διάλογος θα μπορεί να προσφέρει τις προϋποθέσεις για κριτικά οράματα, τρόπους διαχείρισης και χάραξη πολιτικής. Σε αυτήν την περίπτωση, η συζήτηση για την εκλογική πολιτική είναι μόνο ένα μέρος ενός πολύ αναγκαίου διαλόγου για το τι είναι η δημοκρατία και τι χρειάζεται για να γίνει κάτι περισσότερο από ένα εμπόρευμα προς πώληση στον υψηλότερο πλειοδότη.

* Καθηγητής στην έδρα «Global Television Network» της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Πανεπιστημίου McMaster στον Καναδά.



Του DAVE BROWN από την INDEPENDENT

ΜΠΕΡΝΑΡ ΑΝΡΙ ΛΕΒΙ*

Οι τρεις επαναστάσεις του Μπαράκ Ομπάμα



ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ των εκλογών να ξεπροβάλλει από τη γωνία, δεν θα ήταν λάθος να καταδείξουμε αυτό που θα

έπρεπε να είναι αυτονόητο: σε τέσσερα χρόνια ο 44ος πρόεδρος των ΗΠΑ έχει πραγματοποιήσει το λιγότερο τρεις επαναστάσεις.

Πρώτα είναι η μεταρρύθμιση του συστήματος υγείας. Παρότι αναγκάστηκε να αλλάξει αρκετές λεπτομέρειες του πλάνου του εξαιτίας του πολέμου που κήρυξαν οι Ρεπουμπλικάνοι εναντίον του με τη βοήθεια κάποιων Δημοκρατικών, το πρόγραμμα το ολοκλήρωσε. Πάνω από 50 εκατομμύρια άνθρωποι, που πιο πριν ήταν αποκλεισμένοι από το αμερικανικό όνειρο, μπορούν να απολαύσουν το δικαίωμα να αρρωσταίνουν, να γερνούν και να πεθαίνουν με αξιοπρέπεια. Η ιστορία θα θυμάται το Obamacare σαν έναν αδιαμφισβήτητο θρίαμβο.

Μετά ο Ομπάμα επαναστατικοποίησε το οικονομικό πεδίο εν μέσω μιας χωρίς προηγούμενο κρίσης. Ο Ομπάμα οδήγησε καλά το πλοίο. Αρχισε να θέτει τη Γουόλ Στριτ προ των ευθυνών της. Προσεκτικά, αλλά σταθερά δοκίμασε κάποιους πρώτους ελεγκτικούς μηχανισμούς του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Με το 800 δισεκατομμυρίων δολαρίων Νομοσχέδιο για την

Αμερικανική Ανάνηψη και Επανεπένδυση και το 447 δισεκατομμυρίων Νομοσχέδιο για την Εργασία εφάρμοσε το μεγαλύτερο σχέδιο ανάκαμψης όλων των εποχών. Χωρίς την de facto εθνικοποίηση μέρους της αυτοκινητοβιομηχανίας, χωρίς τα τεράστια δάνεια για την ανάπτυξη ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, χωρίς την κεντρανική επανεπένδυση σε υποδομές που είχε εγκαταλειφθεί από το 1930, ποια θα ήταν η κατάσταση της χώρας και άρα και του κόσμου;

Και, τέλος, ο Ομπάμα άλλαξε σε βάθος την πορεία της αμερικανικής διπλωματίας και μέσω αυτής την εικόνα της χώρας του σε ολόκληρο τον κόσμο. Και εδώ, όμως, η επιτυχία του δεν είναι ολοκληρωμένη. Δεν είχε τα απαραίτητα πολιτικά μέσα που θα του επέτρεπαν να πραγματοποιήσει τη δέσμευσή του να κλείσει το Γκουαντάναμο. Επιπλέον, κανείς μόνος του δεν θα μπορούσε να αποκαθλώσει το είδωλο του αντιαμερικανισμού. Αλλά σκεφτείτε τα γεγονότα που ξεκίνησαν από την ομιλία του στο Κάιρο και το άνοιγμα που έκανε στους μετριοπαθείς μουσουλμάνους, την αποχώρηση από το Ιράκ και την παράλληλη ένταση του πολέμου εναντίον των Ταλιμπάν. Η Αμερική του Ομπάμα πολεμάει μόνο εναντίον των νεοφασιστών εχθρών των λαών του κόσμου και ιδιαίτερα τους εχθρούς των Αράβων και των Μουσουλμάνων που διψούν για ελευθερία.

Για την ολοκλήρωση του έργου του οι Αμερικανοί πρέπει απλώς να του δώσουν μια δεύτερη θητεία.

* Εκδότης, διανοούμενος και ένας από τους ηγέτες του φιλοσοφικού ρεύματος «Nouveaux Philosophes» (Νέοι Φιλόσοφοι).



Του GERALD SCARFE από τους SUNDAY TIMES

«Σε ακούω που κτυπάς αλλά δε μπορείς να μπεις ελπίζω»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ*

Ο Ρόμνεϊ θα ενισχύσει την αμερικανική πλουτοκρατία



ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ εκλογές των ΗΠΑ που θα διεξαχθούν την Τρίτη, 6 Νοεμβρίου 2012, είναι ιδιαίτερα κρίσιμες επειδή αυτό που διακυβεύεται σε μεγαλύτερο βαθμό είναι η οικονομική πολιτική που θα ακολουθήσουν οι ΗΠΑ τους αμέσως επόμενους μήνες, μια πολιτική επιλογή που θα σημάδεψει την αμερικανική οικονομία για πολλά χρόνια και θα έχει σημαντικές επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία.

Το καυτό ζήτημα στη σημερινή οικονομική πολιτική των ΗΠΑ αφορά αυτό που αποκαλείται «δημοσιονομικός γκερέμπος» και το κύριο ερώτημα είναι αν θα ακολουθήσουν οι ΗΠΑ τις καταστροφικές πολιτικές λιτότητας που έχει εμπνεύσει η Ευρώπη ή αν θα εφαρμόσουν έναν συνδυασμό κενονομικών δημοσιονομικών πολιτικών και κυρίαρχης νομισματικής πολιτικής. Εως τώρα ήμουν πεπεισμένος ότι ο Ομπάμα θα κατάφερε να επανεκλεγεί, αλλά μετά τις αντιπαραθέσεις με τον Ρόμνεϊ, όπου η απόδοση του Ομπάμα ήταν πολύ κατώτερη από ό,τι θα περίμενε κανείς, πιστεύω ότι θα είναι πρόεδρος μιας θητείας.

Αυτή θα είναι μια εξέλιξη με σοβαρές συνέπειες. Ο Ομπάμα μπορεί να ήταν ένας ανεπαρκής αγγελιοφόρος, αλλά το μήνυμά της πτωχικής τάξης, της ανισότητας και της φτώχειας, της υψηλής ανεργίας και της αναμικτής ανάπτυξης ήταν ξεκάθαρο. Μια προεδρία Ρόμνεϊ θα στρέψει την προσοχή της πάνω απ' όλα στην ενίσχυση της ευμερίας της αμερικανικής πλουτοκρατίας εις βάρος των απλών εργαζομένων και μη αν αυτοί οι εργαζόμενοι θα ψηφίσουν για τον Ρόμνεϊ.

Ο,τι έχει απομείνει από το κοινωνικό δίχτυ ασφαλείας θα διαβρωθεί ακόμη περισσότερο, συμπεριλαμβανομένης της κατάργησης του προγράμματος υγειονομικής περίθαλψης του Ομπάμα, της διακοπής των φοροελαφρύνσεων για τους εργαζομένους με μέτρια εισοδήματα και, ακόμα πιο σημαντικό, της δραματικής τροποποίησης στη διάταξη επιλεξιμότητας για το Medicare. Η υστερία που περιβάλλει τη συζήτηση για το δημοσιονομικό έλλειμμα και η ανάγκη για μια βραχυπρόθεσμη λύση δεν είναι μόνο ιδεολογική (μικρό κράτος έναντι μεγάλου κράτους), αλλά και θεολογική, καθώς η ιδέα ότι πρέπει να ζούμε με όσα βγάζουμε και να εμπιστευόμαστε τις δυνάμεις της αγοράς έχει ένα θρησκευτικό ζήλο. Αυτό που διακυβεύεται σε αυτές τις εκλογές είναι η διαχείριση του κόσμου μας μετάξυ του άνω και του κάτω μέρους της κοινωνικής πυραμίδας και το είδος της σανίδας σωτηρίας που θα προσφερθεί στη μεσαία τάξη, που πραγματικά την έχει ανάγκη. Οι βαθείς περικοπές στον προϋπολογισμό

που επηρεάζουν δυσανάλογα εκείνους που βρίσκονται στο κάτω μέρος της πυραμίδας θα περιορίσει ακόμη περισσότερο τη συνολική ζήτηση και θα βυθίσει την οικονομία των ΗΠΑ σε ύφεση.

Οι υποδομές της Αμερικής βρίσκονται σε τέτοιο επίπεδο που αν συγκριθούν τα αεροδρόμια και οι γέφυρες που διαθέτει με μερικά από τα αεροδρόμια και τις γέφυρες στην Κίνα θα αναρωτηθεί κανείς ποια από τις δύο είναι η αναπτυσσόμενη χώρα. Για να μην πούμε τίποτα για τις κρατικές περικοπές προς την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και την έρευνα που προωθεί ο Ομπάμα και ο Ρόμνεϊ παραμένει σιωπηλός. Ο πρόεδρος Ομπάμα έχει συχνά τονίσει ότι δεν θα πρέπει να επιτραπεί να διαλυθεί ούτε η Ελλάδα, ούτε η Ισπανία, ούτε οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρωζώνης εξαιτίας των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν, ενώ ο Ρόμνεϊ δεν χάνει ευκαιρία να προσπαθεί να πείσει την αμερικανική κοινή γνώμη ότι η Αμερική δεν θα πρέπει να γίνει μια άλλη Ελλάδα. Ο Ρόμνεϊ, φυσικά, δεν έχει την παραμικρή ιδέα από τα ζητήματα που προκάλεσαν την κρίση στην Ευρωζώνη.

Και έπειτα υπάρχει η ανησυχία για τις περιορισμένες γνώσεις του Ρόμνεϊ σχετικά με την εξωτερική πολιτική, όπως παρατηρήθηκε από τις ανονομίες που είπε για το πρόσφατο συμβάν στη

Ο Ρεπουμπλικάνος υποψήφιος μιλάει για την υπεροχή των ΗΠΑ, αλλά δεν μπορεί να δει ότι δεν διαθέτει την επιρροή που είχε κάποτε

Λιβύη, τις αλόγιστες δηλώσεις του σχετικά με το Ιράν και το Ισραήλ και την απειλή που εκτόξευσε εναντίον της Κίνας με τη δήθεν πιστοποίηση ότι η Κίνα κρατεί χαμηλά τεχνικά το νόμισμά της. Οι επιπτώσεις της δράσης ενάντια της Κίνας θα είναι η αρχή για εμπορικούς πολέμους και, δεδομένης της δυναμικής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ των δύο αυτών χωρών, οι ΗΠΑ δεν είναι ο νικητής.

Ο Ρόμνεϊ μιλάει διαρκώς για την υπεροχή των ΗΠΑ αλλά δεν μπορεί να δει ότι η Αμερική δεν διαθέτει την επιρροή που κάποτε διέθετε. Τέλος, και αυτό έχει γίνει εμφανές, υπάρχει ο παράγοντας ενός μαύρου προέδρου. Ο Ομπάμα έγραψε ιστορία το 2008 επειδή πολλοί Αμερικανοί αποδέχτηκαν τον συμβολισμό πάνω από την ουσία, αλλά αυτό δεν ισχύει αυτή τη φορά.

* Εκτελεστικός αντιπρόεδρος και κοσμητορας στο Bard College της Νέας Υόρκης, πρόεδρος του Ινστιτούτου Οικονομικών Levy και καθηγητής Οικονομικών στην έδρα «Jerome Levy» του Bard College.